

T. M. Logan

29 MÁSODPERC

T. M. Logan

29 MÁSODPERC

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
29 Seconds

Copyright © TM Logan, 2018

Hungarian translation © Szieberth Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

A borítót az eredeti alapján
KISS GERGELY
készítette

ISBN 978 963 452 324 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

1

A szabályok elég egyszerűek voltak. Ha egy mód van rá, ne maradj vele kettesben! Ne tégy, ne mondj semmit, amit bátorításnak vehet! Taxiba, liftbe ne szállj be vele! Légy különösképpen óvatos, ha munkahelyen kívül vagytok, főként szállodában, konferencián! A legfőbb, legelső számú szabály pedig, amely soha, de soha nem szeghető meg, a következő volt: semmiképp ne tedd meg a fentieket, ha a pasi ivott! Hiszen, bár józanul is elég súlyos eset, ittasan sokkal, de sokkal súlyosabb.

Márpedig azon az estén ittas volt.

És Sarah későn kapott észbe: későn döbbsent rá, hogy egyszerre szegi meg az összes szabályt.

Az egyik pillanatban még szép nyugodtan álldogált a hattagú társaság a járdán, az étterem előtt: fázósan, zsebre dugott kézzel fűjták a párafelhőket a novemberi hidegbe, és azt latolgatták, hogyan fognak visszajutni a hotelbe a jó vacsora meg az élénk eszmecsere után. Egyszerűen csak kollégák voltak, akik lazítanak egy kicsit az otthonuktól távol töltött, hosszú nap után. De a következő pillanatban a férfi nagy léptekkel kivonult az úttestre, lemeszelt egy taxit, majd karon ragadta őt, betessékelte a hátsó ülésre, és gyorsan beült mellé. Vörösbort, brandy és jól megborsozott steak szagát árasztotta a forró, áporodott levelete.

Mindez olyan gyorsan történt, hogy Sarah-nak reagálni sem volt ideje. Láthatlanban biztosra vette, hogy mindjárt beszállnak a többiek is. Ám amikor becsapódott az ajtó, rá kellett döbbsennie, hogy a férfi roppant tudatosan, hatékonyan leválasztotta őt a társaságról, mint a dzsungelben portyázó ragadozó a zsákmányát.

– A Regal Hotelbe legyen szíves – mondta a sofőrnek a mélyen zengő baritonján.

A taxi eltávolodott a járdától. Sarah egy kis ideig kövé dermedve gubbasztott az ülésen: sokkolta a váratlan fordulat. Nyakát tekergetve bámulta a járdán rekedt, egyre kisebbre zsugorodó társaikat. Barátnőjének és kolléganőjének, Marie-nak kissé tátva volt a szája, mintha beszélne, és meglepett kifejezés ült ki az arcára.

Mindig együtt maradni! Így szólt az egyik szabály. Most mégis kettesben volt a férfival.

A taxi sötét utastere régi bőr és cigarettafüst szagát árasztotta. Sarah ismét előrefordult. Sietve bekötötte magát, és addig araszolt jobbra, ameddig csak tudott. Az egy-két pohár bornak köszönhető, zsongító melegség tovatűnt: egy csapásra színjózannak érezte magát.

Ha úgy játszom ezt a játékot, ahogy kell, nem lesz baj! Csak semmi szemkontaktus, semmi mosoly! Semmi, ami bátorítja...

A férfi nem kötötte be magát: szétvetett lábakkal, arccal Sarah felé fordulva trónolt a hátsó ülés túlsó felén. A kinyújtott jobb karja a kalaptartón nyugodott, a keze lazán ejtőzött Sarah feje mögött. A bal keze pedig a combján pihent, centiméterekre az ágyékától.

– Sarah, Sarah – mondta lassan, az italtól mély, reszelős hangon. – Okos kislány! Szerintem fantasztikus volt a délutáni prezentációd. Igazán meg lehetsz elégedve magaddal. Meg vagy elégedve?

– Igen – felelte az ölében heverő táskáját görcsösen markolva, tekintetét előreszegezve Sarah. – Kösz.

– Nagyon tehetséges vagy. Én ezt kezdettől fogva láttam. Mindig is tudtam, hogy megvan benned, ami kell.

A taxi bevett egy éles balkanyart, és a férfi két-három centivel közelebb csúszott hozzá. Összeért a térdük. Sarah-nak uralkodnia kellett magán, hogy ne torzuljon el az arca. A férfi nem húzta odébb a térdét: hagyta ott, ahol volt.

– Kösz – mondta megint Sarah, és közben az járt a fejében, hogy mikor lesz végre kettejük közt egy zárt ajtó. *Ugye már csak pár percet kell kibírnom?*

– Nem tudom, említettem-e már, hogy a BBC2 rendelt egy újabb sorozatot a *Feltáratlan történelemből*. És a produkciós cég megpendítette, hogy kéne mellém egy társműsorvezető.

– Az jó ötlet.

– Egy műsorvezetőnő – mondta nyomatékkal a férfi. – És tudod, amikor délután néztem, ahogy prezentálsz, úgy tűnt, hogy van benned potenciál a tévészéshez is. Mit szólsz?

– Hogy én, a tévében? Nem. Őszintén szólva nem lelkesít a gondolat, hogy kamerák szegeződnek rám.

– Pedig szerintem van hozzá tehetséged – mondta a férfi, és a jobb kézfeje közelebb araszolt Sarah tarkójához. A nő érezte, hogy a hajához ér. – És jól is mutatnál a képernyőn.

Sarah úgy gondolta, hogy a férfi egykor tőrhetően nézhetett ki, sőt, fiatalon akár még viszonylag jóképű is lehetett. De a negyven év alkoholizálás, a sok kiadós étel meg a züllött életmód megtette a hatását, így már nem volt több egy másodvirágzásán is túl lévő, korosodó Casanovánál. Magas volt ugyan, de a teste túl nagy súlyt cipelt: a pocakja átbucskázott a farmere derékszíján, az álla tokás volt, az orra, az arca borvirágos. Az ősz lófarka egyre vékonyodott, mert egyre kopaszabb kobakról kellett összegereblyéznie a hajszálakat. A szeme alatt mély, sötét táskák ültek.

És mégis! – gondolta némiképp álmélkodva Sarah. – *Mégis úgy jár-ke, úgy viselkedik, basszus, mintha ő lenne George Clooney!*

Megpróbált elhúzódni a férfitől, de már így is annyira az ajtóhoz préselődött, hogy a combjába fúródott a kilincs. Rettentően, klausztofóbiásan szűknek érezte az utasteret: az ő ideiglenes börtönét, ahonnan nincs menekvés.

Elöntötte a megkönnyebbülés hulláma, amikor megszólalt a táskájában a mobilja.

– Sarah! Minden rendben? – Marie volt az, a legjobb barátnője a kollégák közül, aki szintén közvetlenül, szó szerint első kézből tapasztalta meg, miféle ember Lovelock. Igazából Marie volt az, aki – immár egy éve – javasolta a férfi kezelésére vonatkozó szabályokat.

- Igen – felelte halkán, az ablak felé fordulva Sarah.
- Bocs – mondta Marie. – Nem láttam, hogy leinti a taxit. Éppen elfordultam, mert Helen tüzet adott, és mire megint odanézttem, gyakorlatilag betuszkolt téged a kocsiba.
- Semmi gond, tényleg – felelte Sarah, aki látta, hogy a férfi mérőn nézi őt: visszatükrözte az arcát a sötét ablaküveg. – Fogtatok már taxit?
- Nem, még várunk.
- A francba!* – gondolta Sarah. – *Tényleg magamra maradtam.*
- Oké, semmi gond.
- Majd dobj egy üzenetet a szobádból, jó?
- Meglesz.
- Marie lehalkította a hangját:
- És ne törd, hogy baszakodjon veled!
- Jó. Seperc múlva találkozunk. – Azzal Sarah bontotta a vonat, és visszadugta a telefont a táskájába.
- A férfi megint fészkelődött egy sort az ülésen, és még közelebb nyomult.
- Lecsekkoltak? – szólalt meg. – Sülve-főve együtt vagytok az ifjú Marie-val, mi?
- Már jönnek ők is. Itt van a taxijuk valahol mögöttünk.
- De mi fogunk előbb odaérni. Mi ketten. És van a számodra egy meglepetésem. – Azzal a férfi megpaskolta Sarah lábát, közvetlenül a térde fölött, majd ott pihentette a kezét. Sarah súlyosnak érezte a combjára nehezedő ujjakat. – *Nagyon* tetszik nekem ez a harisnya – folytatta Lovelock. – Többet kéne szoknyában járnod. Mesébe illő a lábad.
- Kérlek, ezt ne csináld! – mondta cérnavékony hangon Sarah, és megcsavargatta az ujján a jegygyűrűjét.
- Mit ne csináljak?
- Ne fogdosd a lábamat!
- Ja? Azt hittem, jólesik.
- Nem esik jól. Örülnék, ha nem csinálnád.

– Imádom, amikor eljátszod, hogy nehezen vagy kapható. Anyyira föl tudod húzni az embert, Sarah!

Azzal a férfi ismét közelebb nyomult. Sarah érezte a fanyar, szúrós izzadságszagát meg a desszert utáni brandy szagát is, amelyet a vele szemben ülő Lovelock a poharában lötyögtetett, miközben őt bámulta az étteremben. A férfi ujjai most följebb vándoroltak: már Sarah combját cirógatták.

A nő határozott mozdulattal megemelte és arrébb lökte a tolakodó kezét. Közben a szíve fájdalmasan püfölte belülről a mellkasát.

A férfi ezután a tarkóját, a hosszú, fekete haját kezdte cirógatni. Sarah borzadva elhúzódott: beledőlt a biztonsági övbe, és lövellt Lovelockra egy szúrós pillantást. De a férfi ügyet sem vetett rá: az orrához emelte a jobb keze begömbített ujjait, és reszketegen lecsukódott a szemhéja.

– Csodás az illatod, Sarah. Mámorító! Direkt az én kedvemért használod ezt a parfümöt?

Sarah libabőrös lett. Lázasan járt az agya, hogy mivel vehetné elejét a további nyomulásnak.

Egyes opció: most rögtön kiszáll a taxiból. Csak megkocogtatja a plexi válaszfalat, és szól a sofőrnek, ennyi az egész! Majd fog egy másik taxit, vagy visszamegy a szállodába gyalog. De talán mégsem olyan jó ötlet egy idegen városban – és Lovelock valószínűleg úgysis követné. Kettes opció: udvariasan megkéri a férfit – még egyszer –, hogy tartsa tiszteletben a személyes terét, és tartsa tiszteletben őt mint kollégát. De ezzel alighanem pont annyit érne el, mint a többi nő, akik ilyet mondtak Lovelocknak... Hármasként opció: nem csinál semmit, csöndben marad, de megjegyzi, miket mondott neki a férfi, és hétfőn első dolga lesz jelenteni a HR-nek. Persze ezzel is kábé annyit érne el, mint... mint a kettes opcióval.

Persze ott van még a négyes opció, amelyet tizenhét évesen választott volna: az, hogy megmondja a férfinak, hogy *vegye le róla a koszos mancsát, és húzzon a faszba, de úgy, hogy vissza se jöjjön.*

Érezte, hogy a nyelvén vannak a szavak, és már látta maga előtt, hogy milyen pofát vágna Lovelock. De persze nem fogja ő kimondani, ami a nyelvén van, hiszen azzal elszúrna mindent... Hiszen már nem tizenhét éves, túl nagy a tét, túl sok ember van órá utalva. Eltelt újabb tizenöt év, és ő megtanulta, hogy a dolgok egyszerűen nem így működnek. Az életben nem így lehet egyről a kettőre jutni.

És az volt a legrosszabb az egészben, hogy mindezt a férfi is tudta.

2

Sarah vett egy nagy levegőt. Igen, ennél jobbat kell kitalálnia. Egy percre még muszáj lesz megőriznie a nyugalját, muszáj lesz kötél-táncot járnia a felfortyanó düh és a belenyugvás között.

Vagyis az ötös opciót kell választania: meg kell próbálnia másra terelni a férfi gondolatait.

– Tudod, Alan, foglalkoztam egy kicsit azzal a kutatási kerettel, amit a Bennett Alapítványtól nyertünk el nemrég – kezdte higgadt, egyenletes hangon, amely azonban nem tükrözte az érzéseit. – Megnéztem, vannak-e más finanszírozási források is, és azt hiszem, szerencsével jártam. Van ugyanis egy bizonyos Atholl Sanders Alapítvány, amely korábban már társfinanszírozott Bennett-ösztöndíjakat, és szerintem lehet, hogy a miénkhez is hozzáteszik a magukét.

– Milyen alapítvány? Még sosem hallottam róla.

– Atholl Sanders. Bostoni székhelyű amerikai cég. Elég titokzatosak, ingatlanokon, gyógyszereken meg efféléken kaszáltak nagyon. Az alapítvány többnyire szép csöndben tevékenykedik, de szerintem érdekelnék őket a kutatásaink. A kuratórium elnökének például Marlowe a gyengéje.

Lovelock összekulcsolta a kezét az ölében.

– Szép munka – mondta. – Folytasd!

Sarah akarata ellenére viszonzta a férfi mosolyát. Közben a környéket pásztázta Lovelock válla fölött. Ismerős volt a vasútállomás, a híd meg a bíróság épülete is: tudta, hogy már közel járnak a konferenciaszállóhoz. Azaz nincs más dolga, mint beszéltetni még egy kicsit a férfit...

– Már föl is vettem a kapcsolatot a kuratóriumi elnökkel. Örömmel vennék, ha bővebben is tájékozódhatnának arról, hogy mire vagyunk képesek.

– Hát ezért vagy te a mi okos kislányunk, Sarah! Szerintem a keddi tanszéki értekezleten prezentálhatnád az ötletedet. Ott lesz a dékán is, úgyhogy gyűjtheted a piros pontokat szépen.

– Persze, szívesen. Jól hangzik.

– Hát nem vagyok kedves hozzád?

Sarah erre nem szólt semmit.

– Apropó – folytatta a férfi, és előhúzott a zakója zsebéből egy borítékot. – Ezt oda akartam adni neked. Nagyon remélem, hogy el tudsz jönni.

Miközben átadta a nehéz, drága, krémszínű papírból készült borítékot, a keze megint súrolta Sarah lábát. A borítékon kézírással, lendületes, örvénylő betűkkel ott díszelgett Sarah neve.

– Kösz – mondta Sarah, és a táskájába dugta.

– Meg sem nézed?

– De. Majd a hotelben.

– Kedves vagyok hozzád, nem igaz? – mondta ismét a férfi.
– Tudod, te is lehetnél kedves hozzám, legalább hébe-hóba. Miért nem próbálsz meg?

– Én csak a munkámat szeretném végezni, Alan.

A taxi, végre-valahára, fújtatva megállt a Regal Hotel fehér kőhomlokzata előtt.

– Itt is vagyunk – mondta Lovelock. – És most megvendégellek valami egészen különleges, lefekvés előtti itókával. Ne merészelj eltűnni!

Azzal a férfi előrehajolt: egy húszfontos bankjegyet szorongatott a kezében. A sofőrfülkében kigyulladt a lámpa.

– Bocs, nagyon kimerültem – mondta sietve Sarah. – Nekem eddig tartott a mai este.

Azzal kicsatolta az övet, amilyen gyorsan csak tudta, majd föl-
tépte az ajtót, és kiszállt. Gyors léptekkel eliszkolt a taxi előtt, át-
ment a forgóajtón – *gyerünk már, gyerünk már!* –, és máris a recep-
ció előtt, a fénylő csempepadlón kopogtak a túsarkai.

*Ugye van szabad lift? Add, Uram, hogy legyen! Csak jussak el a
szobáimig, és zárhassam magamra az ajtót!*

Négy lift volt. Amikor Sarah elsietett a portás előtt, a jobb szélső
ajtaja kinyílt, és beszállt egy nő. Az ajtó már kezdett is csukódni.

– Várjon! – mondta, azaz félig-meddig kiáltotta Sarah, és futás-
nak eredt.

A nő meglátta, és megnyomott egy gombot. Az ajtó két szárnya
lassan távolodni kezdett egymástól.

– Köszönöm – mondta a fülkébe belépő Sarah, és a falhoz lapult.

A nő amerikai volt, megismerte az egyik aznapi szeminárium-
ról. A hajtókájára tűzött névkártyán ez állt: *dr. Christine Chen,*
Princeton Egyetem. Egyenes szálú, fekete haja és kedves szeme volt.

– Hányadikra? – kérdezte Sarah-tól.

– Az ötödikre.

Amikor dr. Chen megnyomta az ajtózáró gombot, Lovelock ép-
pen átmasírozott a forgóajtón.

– Hát itt vagy! – harsogta, és élénk tempóban elindult feléjük.

Sarah úgy tett, mintha nem hallotta volna, és ő is megnyomta az
ajtózáró gombot. De nem történt semmi.

– Sarah! – kiáltotta el magát a férfi. – Várj!

A liftajtó kínos lassúsággal záródni kezdett.

– Sarah! Tartsd a...

De Lovelock odavakkantott vezényszavát kettévágta a becsukó-
dó ajtó.

3

– Miért viseled el azt a nyálas görényt? – kérdezte Laura, aki éppen paprikát szeletelt a konyhapulton.

– Tudod jól – felelte Sarah.

– Az nem jogosítja fel arra, hogy tapizzon és zaklasson! Ha az én főnököm lenne, bemószerolnám a HR-nél, mire kettőt pislogna!

– Tudom. De az egyetemen ez nem mindig működik.

Laura egy kis időre abbahagyta a paprikavagdosást, és gesztikulálni kezdett a hosszú, fekete nyelvű késsel. Tűhegyes volt a penge vége.

– Hát, pedig baromira így kéne működnie! – mondta. – Nem az ötvenes években dolgozol!

Sarah elmosolyodott. A barátnője többet káromkodott és ivott, mint bárki más az ismerősei közül, és megvolt az a mélyen gyökerező yorkshire-i szokása, hogy a következményekre fittyet hányva kimondja, ami a szívét nyomja. Sarah imádta ezért a barátnőjét: Laurával aztán nem szórakozhatott senki!

A szülésfelkészítőn ismerkedtek meg, amikor Sarah Grace-t várta, Laura pedig az ikreit, Jacket és Hollyt. Sarah-t elsöre kissé meghökkentette a nő egyenes, közvetlen stílusa, és az a kijelentése is, hogy neki minden gyógyszer kell, amit szüléskor be lehet adni, és lehetőleg már egy héttel a vajúdás előtt. De aztán kiderült, hogy sok bennük a közös vonás. Mindketten angol szakot végeztek Durhamban, ugyanabban az észak-londoni negyedben laknak, és nagyon szerettek volna előrejutni szakmailag. Laura egy nagy belvárosi áruház digitális tartalomért felelős igazgatója volt.

A naptárukban állandósultak a havonta egyszeri pénteki pizsipartik. A négy gyerek jól kijött egymással: vég nélkül játszották a jelmezes szerepjátékokat, igaz, Harrynek, a legkisebbnek, többnyire epizódszerep jutott. Volt már szolga, rosszcson, háziállat meg minden, de a jelek szerint nem bánta: örült, hogy őt is bevonták.

A gyerekek már ágyban voltak, Laura férje, Chris pedig elment kocs mázni a kispályás focicsapatával. Sarah a hatalmas konyhaasztalnál üldögélt, míg a barátnője vacsorát készített kettejüknek. Betöltötte a konyha légtérét a wokban síszergő babcsíra, kesudió és csirkehús kellemes, tömény illata.

– Tudom, hogy így kéne működni, Laura, de nem így működik. Minden attól függ, hogy kit vádolnak. Vele is próbálkoztak már.

– És? – Laura nagyot kortyolt a vörösboros poharából.

– És semmi. Maradt a helyén. Ezért hívják golyóálló profnak. És ezért kell hosszú távon gondolkodnom, amíg nem véglegesítenek.

– Golyóálló prof – visszhangozta Laura. – Ki volt az a génusz, aki ezt kitalálta? Úgy hangzik, mintha az ürge valami kibaszott szuperhős lenne!

– Már jóval azelőtt így becézték, hogy odakerültem. De csak sutyomban, a háta mögött, persze.

– De ezek szerint valaki már fölnyomta?

– Ez csak folyosói pusmogás. Nyíltan senki sem beszél a történetekről, nagyon fű alatt megy minden.

– Beszéltél valamelyikükkel? Mármint azok közül, akik fölnyomták a HR-en?

Sarah megrázta a fejét, és ivott egy kortyot a borából.

– Jaj, dehogy, ők már nincsenek ott. Rég elmentek.

– A picsába, tényleg? És úgy mentek el, hogy kirúgták őket, avagy felkérték őket a távozásra? Vagy önként léptek le?

Sarah vállat vont.

– Ez még az én időm előtt volt, de azt hiszem, a többségük már nincs is egyetemi állásban. És voltak az évek során különböző diákok is.

– Szóval az emberek tudnak a dolgról?

– Az a helyzet, Laura, hogy Alan Lovelocknak két oldala van. Egyrészt ő a híres, Cambridge-ben végzett tévétudós, aki elbűvölő, karizmatikus, hihetetlenül okos, valamint egy lovagi cím várományosa. Ez a nyilvánosság számára fenntartott énje, ezt látja belőle

a nagy többség. A másik oldalát csak akkor ismered meg, ha olyan peched van, hogy nő vagy, és kettesben maradsz vele.

– Mégis, hány strigulát karcolt az ágy lábába? Hány diáklány és kolléganő volt meg neki?

– Szívből remélem, hogy soha nem kell meglátnom az ágya lábát.

Laura bosszúsan fújt egyet, és újratöltötte a poharát az immár majdnem üres borosüvegből. Egy pohárral előrébb tartott, mint Sarah.

– Még mindig nem fér a fejembe, hogy miért nem zúdít a nyakába a HR egy tonna szart. Hiszen nyilván a látókörükben van, nem?

– Hm. Megpróbálom elmagyarázni, mi az ábra. Képzeld magad elé a legszarabbul működő dolgot, ami eszedbe jut.

Laura a pultra támaszkodott, és szembefordult a barátnőjével.

– Oké. Mondjuk a... vonattal ingázás?

– Akkor most szorozd be annak a szarságát tízzel, és megkapod a mi HR-osztályunk hatékonyságát. Lovelock a legjobb esetben kap egy ejnye-bejnyét meg egy „iránymutató tréninget a helyénvaló viselkedésre vonatkozóan”. A legrosszabb esetben pedig azt mondják, hogy az ő szava áll szemben az enyémmel, és nem történik semmi. Illetve annyi azért történik, hogy amikor legközelebb véglegesíthetnének, azaz három nap múlva, azt fogják mondani: „Jaj, bocs, legnagyobb sajnálatunkra meg kell válnunk magától.” Azaz viszlát, szerződés, viszlát, munkahely. És a karrieremnek, legalábbis a szakterületemen, így is, úgy is lőttek.

– Nem hiszem el, hogy még mindig ott dolgozhat! Már rég ki kellett volna rúgniuk.

– Lovelock okos. Színjelesre diplomázott Cambridge-ben. És tanúk előtt sosem csinálja, így mindig a te szavad áll szemben az övével. Perdöntő bizonyíték sosincs, így az egyetem vezetősége végül mindig az ő javára dönt.

– Valakinek föl kéne vennie, amit csinál. Úgy rajta lehet kapni.

– De ha rajtakap, hogy rajta akarod kapni, akkor búcsút inthetsz az állandó státusznak.

– De ha felvétel készülne, legalább eséllyel indulhatnál harcba. Sarah a falra szerelt tévére bökött. A hang nélküli híradóban éppen Donald Trump tartott udvart a Fehér Ház pázsitján.

– Ja, persze – mondta. – Őt is jól tönkrevágta a felvétel, amilyen nők zaklatásával dicsekszik, mi?

Laura vágott egy grimaszt.

– Pfuj! Ebbe inkább bele se kezdek!

Azzal fogta a távirányítót, és átkapcsolt a BBC2-re. A képernyőt a középkori romok közt álló, élénken gesztikuláló Alan Lovelock professzor alakja töltötte be.

– Jézusom! – motyogta Laura, és sürgősen átváltott egy filmcsatornára. – Sehogy se szabadulunk ettől a hórihorgas görénytől!

Sarah felsóhajtott, majd belekortyolt a borába.

– Egyébként az egyetemnek számos oka van rá, hogy megtartsa. Egész pontosan kilencmillió-hatszázezer oka.

– Azt csinál, amit akar? – kérdezte Laura. – A pénz miatt?

Az nem lehetett kérdéses, hogy Alan Lovelock professzor kiemelkedő tudós és tehetséges kutató. A szakterületén a világ legjobbjai közé tartozott, és Sarah-t éppen ez csábította a tanszékre, az Anna Királynő Egyetemre. Érinthetetlenül viszont az tette Lovelockot, hogy ő „szállította” az egyik legnagyobb összeget, amit angol tanszék valaha kapott: egy ausztrál filantróp hét év alatt folyósított kilencmillió-hatszázezer fontját.

– Ez óriási összeg – mondta Sarah. – Több, mint amit az egész kar az utóbbi öt évben összekalapozott. Úgyhogy a fejesek rettegnek, hogy Lovelock, ha keserítik az életét, fogja a pénzt, és átteszi a székhelyét máshová. Mert az iszonyú nagy lyukat ütne a kutatási profilunkba, és azonnal lefokozna bennünket. Továbbá nem adhatnák elő ötpercenként, hogy a mi híres professzorunknak saját sorozata van a BBC2-n. Lovelock pedig időnként elejt egy-egy célzást, hogy érdeklődik utána az edinburghi meg a belfasti egyetem, csak hogy a dékán lássa: bármikor odébbállhat, ha kedve tartja.

– Hogy az ilyen miért nem képes lezuhanni a sziklafalról? – há-

borgott Laura. Sarah elmosolyodott, de hamar leolvadt az arcáról a derű.

– Tudod, mi akaszt ki igazán?

– Már mint a tapizáson, a zaklatáson, a diszkrimináción meg a többi szemétségen kívül?

– Az akaszt ki a legjobban, hogy hiába van mesterfokú diplomám meg PhD-m meg főállásom meg jelzálóhitelem meg férjem meg két gyerekem, az értekezleteken „okos kislánynak” hív! Mint valami tizennégy éves gyereket, aki munkahelykóstolóra jött! Nem tudom, miért hagyom így felhúzni magam, de ez egyszerűen örjítő. Harminckét éves vagyok, az ég szerelmére! És Lovelocknak álmában sem jutna eszébe, hogy a férfi kollégáinak ilyen neveket adjon!

– Nem gondolod meg magad, és mész át mégis máshová?

– Hová mennék? Az országban összesen három egyetemen van Christopher Marlowe-tudásközpont: Belfastban, Edinburghban és nálunk. És Lovelock nemcsak egy a kevés közül, hanem a legjobb. Itt a legtöbb a pénz, a legnagyobb a csapat, ez a legjobb hírű egyetem. Ha pedig szakterületet váltanék, akkor a nulláról kezdhetnék újra mindent.

– Egyébként nem értem, miért kéne elmenned, basszus! – mondta Laura. – Hiszen keményen megdolgoztál mindenért, valamint imádod, amit csinálsz, és nem tettél semmi rosszat. Ha váltanál, ki kéne vened a gyerekeidet a jó suliból, ahová járnak, és el kéne költöznöd innen több száz kilométerre, úgy meg már az apádtól is távol lennél. Elég nagy cumi lenne.

– Az bizony. De ha már témánál vagyunk, éppen felcsillant a remény, hogy talán jó hírek várnak rám.

Laura incselkedve föl vonta a szemöldökét.

– Hogyhogy?

Sarah előkotorta a táskájából a drága, elegáns, krémszínű borítékot, amelyet Lovelock nyomott a kezébe a taxiban, immár két napja. Most ő nyomta a barátnője kezébe.

– Fogadjunk, hogy kitalálsz, mi van benne!

– Gőzöm sincs, szívem – mondta a borítékot forgatva Laura. – Adhatnál valami támpontot.

– Nyisd csak ki!

Laura benyúlt a borítékba, majd halkán füttyentett egyet a vas-tag, dombornyomott kártya láttán.

– Most viccelsz – mondta, majd fölnézett, és leolvadt az arcáról a mosoly. – De ugye nem gondolod komolyan, hogy elmész?

Sarah bólintott.

– De bizony. Egyre inkább komolyan gondolom.